SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятайте про Україну!

VOL. XCIV. No. 190. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, OCTOBER 3, 1987 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 3-го ЖОВТНЯ 1987 Ч. 190. РІК XCIV.

Й. ТЕРЕЛЯ ПРИЇХАВ ДО КАНАДИ

Торонто (М.Боцюрків). — В середу, 30-го вересня ц.р., Йосиф Тереля, його дружина Олена і троє діточок Мар'янка, Калина-Тереса і Павлик станули вперше на канадській землі після лету канадським літаком з Амстердаму до Торонто.

Після прилету сюди на міжнародне летовище, відбулася пресова конференція, в якій Й. Тереля, що пробув 24 роки в ув'язненні, карних таборах праці і „психушках" як борець за Українську Католицьку Церкву і людські права, висловив коротко свої думки та пляни.

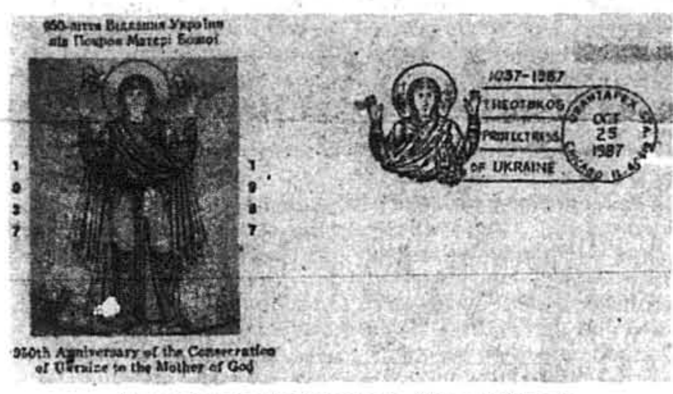
Він присягнув, що одного дня таки повернеться в Україну і буде боронитися за права Української Католицької Церкви, яка тепер там не існує легально і заявив, що затримає совєтське горожанство, не пояснюючи точно чому. Й. Тереля подякував урядам Канади, ЗСА і Голляндії за старання звільнити його із табору праці та уможливити йому приїзд до Канади окремим іміграційним дозволом, який наразі є на один рік. На запити журналістів Й. Тереля висловив свої сумніви щодо щирости „гласности" М. Горбачова і дальшого розвитку подій в СССР. На питання чому саме хотів приїхати до Канади, Й. Тереля відповів через свого перекладача, яким був о. Мирослав Татарин, що його притягнула тут живучість української громади і її віра та культура.

У привітанні Й. Терелі взяла участь численно українська громада Торонто, представники якої виголосили ряд привітань. Зворушливим моментом, який показано опісля в усіх місцевих телевізійних новинках, було вручення подарунків дітям Й. Терелі, що їх дали українські діти Торонто, одягнені в народні строї.

Родина Й. Терелі переїхала негайно до Ст. Катаринс, де є осідок Товариства Св. Софія, що виборолo приїзд родини до Канади. Й. Тереля мусить піддатися лікуванні, бо його здоров'я знищене довгим ув'язненням. Помимо того, однак, він вже в понеділок, 5-го жовтня ц.р., відбуде велику пресову конференцію в Торонто, а при кінці місяця буде зізнавати перед американською комісією для розгляду людських прав, як заявила Христина Ісаїв, речник СКВУ.

Відтак є в пляні ряд доповідей на терені ЗСА і Канади, в яких Й. Тереля познайомить громаду про стан УКЦеркви в Україні і про долю українських дисидентів.

Заплянували Богородичні святкування в Чикаґо

Поштівка з Пречистою Дівою Марією

Чикаґо. — З нагоди Богородичного Року та для відзначення 950-ліття посвяти українського народу Пречистій Діві Марії відбудеться в рамках епархіяльних святкувань 1000-ліття Хрищення Руси- України, заходами Філії Українського Філателістичного Товариства в Чикаґо в приміщенні авдиторії собору свв. Володимира і Ольги в суботу і неділю, 24-го і 25-го жовтня ц.р. Велика виставка філателістичних і пропам'ятних видань.

Олександра Шпиталь виставить свою збірку Богородичних ікон.

Виставку відкриє в суботу, 24-го жовтня в пополудневих годинах, Владика Інокентій Лотоцький, ЧСВВ

Американська пошта буде прибивати в той день на кольоровій поштівці Оранти, що її уфундовало Сестрицтво Покрова Пресвятої Богородиці, спеціяльний поштовий штемпель.

ОДВУ і братні організації відбули з'їзд

Лігайтон, Па. (В.Цяців). — Тут на оселі ОДВУ ім. Олега Ольжича, в суботу, 5-го вересня ц.р., відбулись такі активності: річна конференція організації Державного Відродження України, конференція Українського Золотого Хреста, значення 45-ліття героїчної смерти Олени Теліги, 10-літтяк смерти голови ПУН Олега Ждановича і відзначення почесних членів ОДВУ.

У неділю, 6-го вересня, відбулось відзначення 30-ліття оселі і 30-ліття виховних таборів Українського Золотого Хреста.

Конференцію відкрив голова проф. д-р Михайло Пап, який у своєму вступному слові сказав, що завданням членів ОДВУ є не тільки продовжувати працю основоположників, які поклали підвалини під цю організацію ще в 1928 році, але поширювати серед українського довкілля всіма доступними засобами краще розуміння української справи. Завданням першого значення членів є інформувати спільноту в ЗСА про сучасний стан на українських землях, і ширити та закріплювати зрозуміння потреби всебічної допомоги українському народові в його боротьбі за збереження рідної мови, за духово-культурне і національне самозбереження.

Опісля були інформаційні звіти членів Центральної управи. Окремою точкою конференції були інформаційні звідомлення делеґатів відділів і делеґатур, які не тільки інформували про проведену працю на місцях, але теж про працю членів на зовнішньому суспільно-громадському відтинку.

Про справи суспільно-громадські говорив д-р Богдан Шебунчак, який подав становище ОДВУ до всіх справ, які відносилися до політичного і суспільно-громадського життя української спільноти. Він підкреслив, що ми повинні виконувати завдання першого значення, а не другорядні задачі, які дає нам ворог до розв'язання, щоб в цей спосіб обезсилити нашу спільноту в її боротьбі проти окупанта України, який своєю національною і мовною політикою намагається знищити нас як націю. Тому нашим завданням на відтинку суспільно-громадському повинно бути усунення цих неґативних явищ в нашій спільноті, які йдуть в користь нашим ворогам.

Опісля були запити і дискусія до звітів, які відносились до організаційних справ і господарських як теж до проблем суспільно-громадських. В дискусії до тих справ брали участь такі члени: інж. О. Суховерський, інж. Я. Жмуркевич, Микола Ящук, Андрій Ґелетканич і інші, які подавали свої пляни, що відносились до господарської і організаційної референтур, як також до проблем на відтинку суспільно-громадському.

Вечором цього дня відбулося відмічення 45-ліття героїчної смерти сл.п. Олени Теліги і 10-ліття смерти голови ПУН Олега Ждановича. Вечір відкрила референтка культурно-освітня Головної управи УЗХ, Оля Кобзяр, яка у своєму вступному слові підкреслила заслуги цих передових членів Організації Українських Націоналістів, в житті організації і в житті українського народу. В програмі цього вечора були: доповідь проф. д-ра Наталії Пазуняк і мистецьке читання творів Олени Теліги, виконане виховною референткою Головної управи УЗХ Володимирою Кавкою. Учасники цього вечора, члени ОДВУ, УЗХ і гості рясними оплесками подякували виконавцям за програму

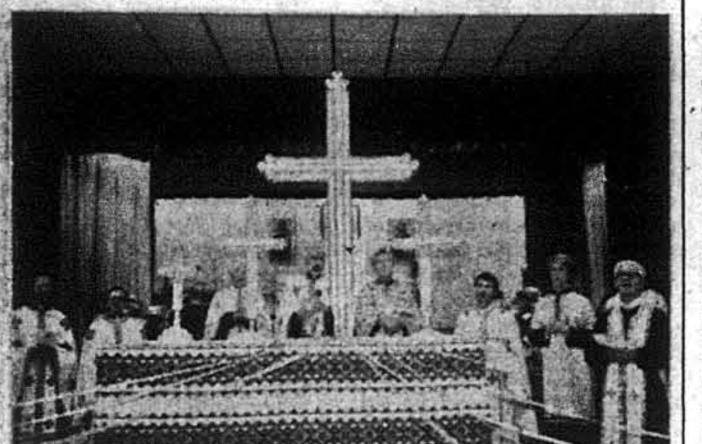
Цього дня о год. 8-ій вечора відбулося відзначення визначних сеньйорів почесних членів ОДВУ — інж. Степана Куропася і д-р Володимира Михайлова. Господарем цього вечора був голова ОДВУ проф. М. Пап який по спільній вечері, що її приготовили членки ОДВУ і УЗХ, попросив містоголову ОДВУ Володимира Процика до слова. В. Процик подав життєвий шлях

(Закінчення на стор. 3)

ДОПОВІДЬ В НТШ

Ню Йорк. — Тут в приміщеннях Наукового Товариства ім. Шевченка, при 63 четверта аве. у п'ятницю, 9-го жовтня ц.р., о год. 7-ій вечора відбудеться доповідь п.з. „Совєтський державний лад і реформи Горбачова". Доповідатиме Зенон Соколюк, декан факультету права і суспільно-політичних наук на Українському Вільному Університеті в Мюнхені.

Поблагословили хрести для крайового храму

Отці благословлять хрести для собору і дзвінниці.

Вашінгтон. — У неділю, по полудні, 13-го вересня ц.р. відбулося тут довгожданне торжество — благословення хрестів собору і дзвінниці.

Помимо зливного дощу Соборовий Центр був заповнений парафіянами і гостями. У 3-ій год. торжественну Літургію сослужили о. Йосиф Денищук, ЧНІ, співпарох, о. Богдан Лукі, ЧНІ, парох Церкви Св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж., та новий ректор семінарії Св. Йосафата у Вашінгтоні о. Іван Бура. Парафіяльний хор співав Службу Божу під диригентурою проф. Миколи Кармелюка.

В год. 4:15 по полудні о. Мартин Канаван, декан вашінгтонського Деканату, почав торжество благословення хрестів. Крім вище згаданих отців були: о. Михайло Кучмяк, ЧНІ, новий парох собору о. Тарас Лончина, парох церкви Пресвятої Тройці, Силвер Спрінґ, Мд., о. Григорій Подгурець парох української православної церкви св. Андрія у Силвер Спрінґ.

Хрести було позолочені щирим золотом у Кембелсвиллі Кентакі та прибрані синьожовтими лентами. Вівтарні дружинники розтягнули ленти поміж вірних, які тримаючи в руках ленти, тим самим взяли активну участь у цій церемонії.

Отець М. Кучмяк, промовляючи в українській мові, а о. Канаван в англійській мові, підкреслили глибоке значення хрестів і велику радість парафіян та всіх добродіїв українського католицького крайового собору у столиці ЗСА

Торжество закінчено многоліттєвієм, а опісля смачною перескускою.

Патріярх Пімен згадує УАПЦеркву

С. Бавнд Брук, Н. Дж. — Як інформують із Митрополичої Канцелярії Української Православної Церкви в ЗСА, московський патріярх Пімен у своєму посланні, виданому з нагоди близького Тисячоліття Хрищення України, вперше згадав і УПЦ у вільному світі, „запрошуючи" її до об'єднаного святкування цього ювілею.

У посланні говориться дослівно: „Недалекий ювілей стане празником і тих дітей (чад) нашої Церкви, які через різні причини не знаходяться тепер в її спасительній огорожі і тих наших одновірних братів і сестер, які перебувають серед вірних інших церков, але вважають своєю Матір'ю нашу Святу Церкву. У зв'язку з цим ми звертаємося до ієрархів, духовенства і мирян, що знаходяться в розсіянні за кордоном та до інших церковних об'єднань поза межами нашої Батьківщини, що творять „Рускую (Російську) Зарубєжную Церкву, а також і до тих, що іменують себе Автокефальною Українською Православною Церквою і інших церковних об'єднань, що вийшли із Русскої Православної Церкви, що не мають сьогодні з нею духовно-канонічного контакту, з братнім закликом: перемогти дух жорстокости і відокремлення та єдиними устами і єдиним серцем прославляти Всечесне і Всехвальне Ім'я Господа і Спаса нашого".

Послання патріярха перекладено на кілька мов і розіслано по цілому світі.

ЗЕМЛЕТРУС В ЛОС АНДЖЕЛЕСІ ВИКЛИКАВ ПЕРЕПОЛОХ СЕРЕД НАСЕЛЕННЯ

Лос Анджелес, Кал. Сильний землетрус, 6.1 за скалею Ріхтера, з поміркованими наслідками людських жертв (6 забитих і понад 100 поранених) і поважним знищенням в місті й околиці, яке обраховують на мільйони долярів шкоди, навістив у четвер вранці о год. 7:12 велике місто Лос Анджелес й околиці.

Епіцентром землетрусу було місто Пасадена, а трясення землі тривало не повної півхвилини, але воно спричинило чимало шкод, а рівночасно переполох серед каліфорнійського населення, яке від багатьох років живе у страху перед більшим землетрусом, який, як відомо, в 1971 році спричинився до біля 450 смертей сотень поранених і матеріяльних шкод на понад п'ять більйонів долярів.

Землетрус наступив якраз в часі коли місто, тобто населення міста, приготовлялось до щоденних активностей. Десятки тисяч робітників були в дорозі до роботи, родичі відправляли дітей до шкіл, вулиці були забиті автомобілями, автобусами, тягаровими автамa і таксівками. Коли почалось землетрясення і почали хитатись основи великих булинків, а з хмародерів полетіло майже усе шкло з вікон на вулиці і полялася кров в перших поранених, в місті почалася паніка, яку однак вдалося частинно припинити тільки тому, що землетрус тривав дуже коротко і завдяки добрій зорґанізованості місцевої поліції, санітарної і пожежної служб, Червоного Хреста та інших допомогових орґанізацій в тому числі членів поліційної школи, рекрути якої давали першу допомогу пораненим і заносили їх в безпечне місце.

Після головного землетрусу було ще 16 порухів (здригання) землі, які однак не мали вже великого впливу на знищення, але збільшували тільки переполох серед населення. Найбільше постраждали околиці міста, які відомі в Лос Анджелесі як дільниці у яких жив в молодості Ричард Ніксон, колишній президент З'єднаних Стейтів Америки, а тепер емерит і мешканець стейту Ню Джерзі.

Землетрус відчували не тільки в Лос Анджелесі й околицях, але також в південній Каліфорнії, аж до мехіканського кордону в Сан Люїсі і Лас Веґас, тобто 275 миль від епіцентру землетрусу.

Очевидно, як завжди у таких випадках природного нещастя, трапляються особи, які особисто хочуть нажитися. В деяких дільницях міста почалась крадіж, грабунки багатих магазинів, зокрема ювілірних склепів і банків, але поліція в Лос Анджелесі дуже рішучо виступила проти цих асуспільних типів, яких не бракує в кожному місті.

У СВІТІ

ПРЕЗИДЕНТ АВСТРІЇ д-р Курт Вальдгайм відвідає Пакістан від 23-го до 25-го листопада, заявив речник міністерства закордонних справ Пакістану кореспондентам. Вальдгайм, колишній генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй на протязі 10-ох років, відвідає також багато інших европейських і арабських країн, заявив секретар президента. Газета „Ню Йорк Таймс" вважала за відповідне обов'язково пригадати, що деякі країни не запрошують К. Вальдгайма з відвідинами і що його прізвище поставлено на листу небажаних чужинців, які хотіли б відвідати ЗСА, через розголошення його минулого з Другої світової війни.

У МИНУЛИЙ ВІВТОРОК, 29-го вересня, міністер закордонних справ Ізраїля виступав з промовою на сесії Генеральної Асамблеї. Делеґації Ливану, Іраку, Південного Ємену, Сирії і Марокко, демонстративно покинули залю нарад, протестуючи проти виступу Шімона Переза. Ізраїльська делеґація зі здивуванням завважила, що делеґації Йорданії і Єгипту залишились на залі і до кінця вислухали промову Переза. „Цей випадок ми розглядаємо, як позитивний крок обидвох делеґацій", — заявив один ізраїльський дипломат, який однак не бажав бути названим.

ВІЦЕПРЕЗИДЕНТ ЗСА Джордж Буш, який, як відомо, недавно відвідував Польщу, запевнив західньонімецького канцлера Гельмута Коля, що З'єднані Стейти Америки боронитимуть Европу всякими доступними їм засобами у випадку потреби, не зважаючи на відтягнення з Европи ракет середнього засягу з атомовими головками. Дж. Буш зустрінувся з Колем в Бонні на короткій розмові перед від'їздом до Парижу на розмову з тамошнім прем'єр-міністром Жаком Шіраком.

НЕ ЗВАЖАЮЧИ НА ПРИСУТНІСТЬ у Перській затоці військових кораблів ЗСА, СССР, Великобританії, Франції та інших країн, іранці все одно поводяться провокативно. Вони підкладають морські міни і, використовуючи відсутність військових кораблів в певному місці, обстрілюють зі своїх човнів торговельні кораблі, в більшості оливні танкери, різних країн. У вівторок, 29-го вересня, під обстріл іранських гармат і скорострілів попав грецький танкер „Коріяна". Грецький прем'єр-міністер Андреас Папандреу гостро запротестував проти „провокаційної стрілянини", яка, на його думку ускладнює міжнародні відносини і співпрацю між країнами.

АФҐАНСЬКЕ РАДІО з Кабулю повідомило про „вибір" на пост президента тієї країни, окупованої понад стотисячною совєтською армією дотеперішнього лідера компартії Наджіба, який, як інформують західні кореспонденти з Ісламабаду в Пакістані, хоче тепер змінити своє прізвище на більш мусулманське і незабаром називатиметься „Наджібулаг". Кандидатуру комуністичного диктатора висунула і потвердила одноголосно так звана Революційна рада, яка є найвищим органом теперішньої влади в Афганістані. Від травня 1986 року, коли президент Бабрак Кармаль зрезиґнував зі свого посту з огляду на „погане здоров'я" його тимчасово заступав Мохаммед Самкані. Тепер Самкані „вибраний" віцепрезидентом.

ДЕРЖАВНИЙ СЕКРЕТАР ЗСА Джордж Шулц переконаний, що Совєтський Союз і Китайська Народна Республіка, постійні члени Ради Безпеки Організації Об'єднаних Націй, голосуватимуть за поширенням ембарґа на вивіз зброї до Ірану, якщо їхні дипломати не зможуть полагодити справи у безпосередніх переговорах. Міністер закордонних справ СССР Едуард А. Шеварднадзе переконаний, що тактика переговорів з Іраном й Іраком є кращою, як безпосередній тиск чи стосування різних санкцій, від яких терпить також невинний народ. Західні політики звернули увагу Шеварднадзе, що йдеться тут виключно про зброю, достава якої тільки продовжить війну у Перській затоці.

В АМЕРИЦІ

НАЧАЛЬНИК ОБ'ЄДНАНИХ штабів у вівторок, 29-го вересня ц.р., заявив, що на початку американська морська фльота недоцінила небезпеки мінування іранцями в Перській затоці. Адмірал Вілліям Кров сказав перед сенатською Комісією озброєння, що переоцінено звідомлення розвідки ЗСА, а також, що збройні сили ЗСА дали пресі інформацію про пляни супроводження оливних кораблів, що й уможливило Іранові розкинути міни в затоці.

ЗГІДНО ІЗ СТАТИСТИКОЮ, яку почали провадити 1854 року, з 1-им жовтня ц.р. ЗСА входить у 59 місяць послідовного економічного росту. Тривалість цього теперішнього розросту збентежила дещо скептиків-лібералів, заскочила консервативних ідеологів, а натомість дала в руки зброю республіканським кандидатам, яку вони можуть використати у виборах в наступному році. Відколи економіка почала відроджуватись в листопаді 1982 року, то в країні постало біля 13.5 місць праці, а безробіття спало до найнижчого рівня в місяці липні ц.р. від 1979 року.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН посилює свою особисту кампанію за затвердження свого номіната до Верховного Суду, судді Роберта Борка. Досі Президент спокійно приглядався переслуханням, але в середу, 30-го вересня ц.р., гостро заатакував критиків Борка, обвинувачуючи їх у перекрученні фактів, несправедливих і необґрунтованих нападах, що рівняються піддержуваннуям ліберальних суддів, рішення яких обороняють злочинців, а не покривджених ними.

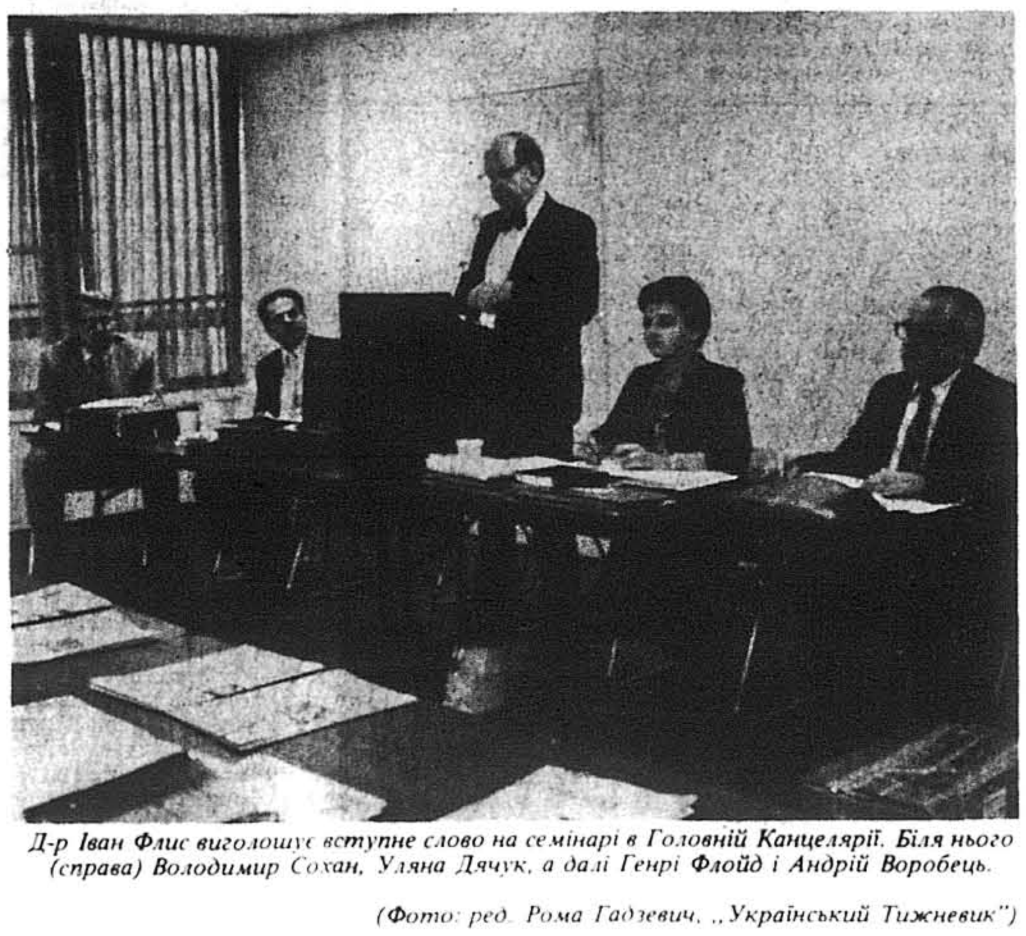
ДЕМОКРАТИЧНИЙ КАНДИДАТ на президентську номінацію, массачусетський губернатор Майкл Дукакіс потвердив, що директор його виборчої кампанії передав репортерам відеокасету, яка допомогла знищити кандидатуру його демократичного суперника, сенатора Джозефа Байдена. Після цього потвердження, Джан Сассо, голова виборчої кампанії Дукакіса та Пол Таллі, політичний стратеґ цієї кампанії, зрезиґнував, одначе цим своїм потягненням вони завдали болючий удар кандидатурі губ. Дукакіса.

УНСОЮЗ ВЛАШТОВУЄ ОКРУЖНІ СЕМІНАРИ

Джерзі Сити, Н. Дж. — В суботу, 12-го вересня ц.р., Головний Екзекутивний Комітет УНСоюзу, у співпраці з Управами Округ в ЗСА і Канаді, розпочав серію семінарів, метою яких є обзнайомити організаційний апарат цієї найбільшої і найстаршої української громадсько-братської установи з новими грамотами і новими плянами забезпечення, що їх внесено в життя цього року, як теж з новими вкладками і новими винагородами для секретарів та організаторів.

Семінари в суботи і неділі переводять всі три члени Екзекутиви, затруднені під час тижня в Головній Канцелярії: головний предсідник д-р Іван Флис, головний секретар Володимир Сохан і головний касир Уляна Дячук. Серія семінарів запляновано до 7-го листопада ц.р., як це подано в оголошеннях у виданнях УНСоюзу.

Перший семінар відбувся в суботу, 12-го вересня, в Ню Йорку, другий в неділю, 13-го вересня, тут в Головній Канцелярії УНСоюзу для секретарів і організаторів чотирьох округ в Ню Джерзі, третій у Філядельфії в суботу, 19-го вересня, четвертий у Клівленді, в неділю, 20-го вересня, п'ятий у Дітройті в неділю, 27-го вересня, а шостий відбудеться в Чикаґо у неділю, 4-го жовтня.

Д-р Іван Флис виголошує вступне слово на семінарі в Головній Канцелярії. Біля нього (справа) Володимир Сохан, Уляна Дячук, а далі Генрі Флойд і Андрій Воробець.

(Фото: ред. Рома Гадзевич, „Український Тижневик")

У загальному семінарі втішаються доброю фреквенцією союзових активістів, приготовані вони дуже фахово і цікаво, про що свідчать численні запити до доповідачів після їхніх пояснень вже зазделегідь приготованих і друкованих матеріялів нових грамот і вкладок на базі табелі смертности з 1980 року.

Семінар тут в Головній

(Закінчення на стор. 3)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00 UNA members 1 year — $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Postmaster: Send address changes to: "Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302 Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00 Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Америка допоможе Польщі, але...

Коли Папа Іван Павло II хотів удруге відвідати Польщу, свою батьківщину, якої він є патріотом, то йому поставили передумову, щоб він не заторкував політичних проблем. Папа дотримав цієї обіцянки і він про політику не говорив, тим паче, що він уже раніше закликав до національної згоди і був противником таких демонстрацій, які доводили до реакції збоку уряду Ярузельського. Але Папа відвідав у Ґданську лідера забороненої робітничої централі „Солідарність" Леха Валенсу, молився на могилі вбитого польськими поліціянтами священика Єжи Попєлюшка та виголосив релігійно-патріотичну проповідь до десяток тисяч вірних у соборі св. Яна на так званому старому місті Варшави. Це не була політика, але такі відвідини Папи безсумнівно скріпили маси поляків у їхній опозиції супроти ненависного режиму.

Коли віцепрезидент Америки Джордж Буш заявив бажання відвідати Польщу і переговорити при цій нагоді з урядом про справи, які той уряд найбільше цікавлять, то генерал Ярузельський не міг ставити ніяких передумов. Джордж Буш відомий у всьому світі, як дипломат високої кляси. І під час своїх чотириденних відвідин у Польщі він так і поводився: він не закликав публічно уряду до леґалізації забороненої „Солідарности". Але, промовляючи п'ять хвилин через телевізію (це був перший такий випадок, коли польський комуністичний уряд хотів заманіфестувати, що у Польщі є також „гласність"), — Буш відмовився радити полякам, як вони мають поводитися, проте говорив, як поводяться інші народи: користають з усіх прав людини, мають свободу у засновуванні незалежних організацій для оборони інтересів різних груп населення, користають із демократичної свободи... І це була замаскована, але дуже виразна мова на адресу уряду: „Ми, Америка, допоможемо вам у вашій економічній кризі, яку спричинює марксизм, але треба, щоб у вас, у Польщі, настали кращі умовини для розвитку економіки". І Буш також показався прилюдно з Лехом Валенсою, який є живим символом змагання польського робітничого світу до незалежної від уряду робітничої спілки „Солідарність" та символом польського опозиційного руху супроти режиму.

Відвідини віцепрезидента ЗСА в Польщі були офіційні і він двічі мав наради з генералом Войцеховським та ресортовими міністрами. Підписано договір про покращання культурних і торговельних взаємин. Подробиць не проголошено, але з коментарів кореспондентів, які Бушеві товаришили в цій подорожі, виходить ясно, що характер і розміри американської допомоги Польщі залежатимуть від розвитку тамошніх відносин. Буш теж поклав вінок на могилі вбитого польською тайною поліцією непокірливого духовника Попєлюшка і це було теж своєрідною демонстрацією супроти уряду Ярузельського та маніфестацією симпатій Америки до польського визвольного руху. Очевидно, як кожний державний гість з-закордону — віцепрезидент Буш відвідав також жахливі нацистські табори смерти в Освєнцімі і Майданеку.

Тисячі польського народу, які появлялися на всіх виступах Буша, оплескували його і вітали оплесками, засвідчили знову, що відвідини американського Президента чи його заступника віцепрезидента є неначе застриком нової енерґії, відпорности і оптимізму для поярмленого народу. Тому комуністичні уряди сателітських країн не дуже раді таким відвідинам. Але вони присилувані старатися за якнайкращі взаємини з Америкою, бо марксизм із своєю догмою про державний монополь усієї продукції і збуту доводить кожну країну, яка повинується такій догмі, на берег економічної пропасти.

Подорож Джорджа Буша до Польщі була для обох сторін успішною. Вона помогла морально польському народові і може допомогти матеріяльно, якщо тамошній уряд піде по лінії збільшення прав людини, по лінії демократизації режиму. Допоможе теж Джорджові Бушові, як президентському кандидатові, бо матиме за собою напевне польських виборців, сильних і впливових у середущих стейтах Америки.

К. М.

МОСКВА В 1985 І 1987 РОКАХ

Совєтський Союз відвідує багато чужинців-туристів і колишніх громадян. Це люди різного віку, різної освіти та політичного світогляду. Дехто з таких відвідувачів потім друкує свої враження у пресі на Заході, або й робить доповіді. Вартість таких спогадів-вражень дуже різна.

Їдуть в СССР, зокрема в Україну й українці і теж пізніше оповідають про бачене з показом прозірок. Люди на такі доповіді, звичайно, приходять. Так сталося, що в Україні більшість туристів — це українці західніх областей, які з різних причин не бояться їхати. Українці із східньої України їдуть дуже мало, або й зовсім ні. Їхні враження були б найцікавіші, бо вони знають СССР - УССР з власного трагічного досвіду. Більшість українців із Західньої України не знає Совєтського Союзу, поза коротким досвідом 1939 року за „першого звільнення".

Ось враження з СССР, точніше з самої Москви з осени 1985 року. Авторка — онука царського адмірала, вбитого збунтованими моряками в Кронштаді за лютневої революції. Вона державний урядовець, американська славістка і „спеціяліст у совєтських справах".

Перший раз вона приїхала до Москви 1967 року. У Москві живе в готелі „Інтурист". Вийшовши з готелю на вулицю Ґорького, завжди ставить собі питання — що змінилось у Москві за її відсутности. Її цікавлять настрої москвичів і взагалі совєтських громадян.

Відвідуючи Москву в минулому, американська славістка російського роду, завважила нервовість людей, їхню злобність, загальну втому, хамство на вулицях, включно з голосною нецензурною лайкою, і хамство зокрема в крамницях та чергах.

Восени 1985 року москвичі як би відтаяли, стали м'ягшими і більш привітними. Авторка згадує, як за минулого разу крамарка в „Березках" — крамниця для туристів — зневажила якогось чоловіка з азійської республіки. Він хотів щось у крамниці купити за совєтські рублі, а там продають тільки за „валюту", закордонні гроші.

Більш дружні і стримані були шофери-таксі, буфетчиці в ресторанах, кельнери (офіціянти по-совєтському) себто там, де навіть згідно з пресою „процвітало хамство і грубіянство".

Кидається у вічі „повернення до релігії". І оце „повернення" не може правильно зрозуміти турист. Авторка спогадів була у Москві у неділі на трьох Службах, а в понеділок на патріяршій Службі. Відзначали іменини патріярха Пімена. Служба продовжувалася чотири години. Церква була повна. Люди стояли. У православних церквах лавок нема.

Авторка мала багато зустрічів, все з совєтською номенклятурою. Була подорож пароплавом, що її фінансував грецький кореспондент, дуже багата людина. На пароплаві була совєтська еліта, чужоземні журналісти, добрий буфет з шампанським. Грала оркестра. „Під час чуми".

На пароплаві всі пили і їли без перерви говорили про можливість „змін", пили за зміни і мріяли про них.

Там авторка спогадів познайомилась і Савою Кулішем, очевидно українцем. Він також сподівається змін у совєтській кінематографії, говорила з академіком Костомаровим, спеціялістом російської мови, ворожкою Іоною чи знахоркою, яка лікувала Бренєва, патріярхом Піменом та журналістом Віктором Луї. Була кілька годин на „дачі" В. Луї біля Москви. Біля будинку дачі — великі статуї Ернеста Неізвестного. В гаражі журналіста кілька авт закордонних марок, у тому „Ролс Ройс". У будинку — компютори та збірка старих вартісних образів-ікон.

В. Луї--розумний, більш може хитрий, розум бистрий. Бував у Ню Йорку. Сказав, що життя в Америці „добре, але не для всіх". Американські обвинувачення СССР — „безглузді". Жадного антисемітизму в СССР нема. Жиди самі не хочуть їхати в Ізраїль. Жиди всіх обманюють — совєтський уряд, американський та ізраїльський. Їхній патріотизм — це сіонізм — і все разом порожня балаканина. Жиди просто хочуть добре жити. Решта їх не обходить. В. Луї одинадцять років був в'язнем ҐУЛаґу. Заперечив чуткам, що він жид. Предки французи.

Ґорбачов зовсім не подібний на Хрущова, Луї хвалив нового генерального секретаря. Захоплювався Євтушенком. Жінка Луї — англійка 40 років. З нею чоловік розмовляє англійською мовою. Хвалив Тачер, яка дозволила його синові вчитися у Оксфорді.

Авторка спогадів має обережний скептицизм щодо можливих змін в СССР. Люди заслужили хоч трохи кращого життя і всі про нього мріють. Про національні питання у СССР взагалі мови не було.

Відвіз американську славістку Луї „Ролс Ройсом". У СССР взагалі захоплюються закордонними автами. Про народи СССР славістка нічого не згадала.

А ось Москва 1987 року. Автор спогадів — поляк, живе в Лондоні. Москва, температура мінус 42 ступені Цельзія. За такої температури горілка смакує „як морозиво". Двері з летовища до міста не зачинялися, подорож тривала півгодини.

Нарешті готель, кімната сімсот на двадцятому поверсі, північна сторона. Довжина коридорів готелю

(Закінчення на стор. 3)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про журналістичні гієни

Звичайно, вистерігаємося у фейлетонах уживати досадні слова, а ще коли йдеться про окреслення осіб, які належать до нашої професії. Але таки мусіла взяти досада, коли появилася друком книжка відомого із афери Вотерґейту американського журналіста Баба Вудварда про Сі-Ай-Ей, у якій він пише про свої розмови з Вілліямом Кейсі, що їх він перевів у лікарні коротко перед смертю директора Сі-Ай-Ей. Ми не беремося обороняти діяльности Кейсі, або займати становище до цілої ролі Сі-Ай-Ей в політиці Америки, але нас до краю порушує брак людяних почувань у цього журналіста, який ради сенсації старався видобути із смертельно хворої людини і то ще із тумором мозку, (отже, правдоподібно вже без можливости здорового думання) компромітуючі для Уряду і для праці Сі-Ай-Ей інформації.

Правда, родина Кейсі заперечує, що Вудвард їх здобув, але сама інтенція вказує на те, до чого сьогодні доходить журналістична професія, а радше люди, що називають себе журналістами.

Це не перший випадок, що ми застановляємося чи можна голосно признаватися, що належимо до цієї професії. Ось недавно такі журналістичні „гієни" сиділи в кущах біля хати кандидата на президента Ґеррі Гарта, щоб проголосити в пресі, коли і хто з жіночого роду виходив від нього. І саме такі „інформації" примусили Гарта зрезиґнувати із дальшої політичної кар'єри. На жаль, такі історії із американської преси можна перелічувати без кінця, бо етика частини американських журналістів — справді нижче зера. Погоня за сенсацією, яка б притягнула читачів і принесла гроші, переборює всяку мораль і не затримується перед нічим — чи маєстатом смерти чи священичими ризами.

Ось минулого тижня у почитному тижневику „Піпл" знайшли ми дуже „сочистий" репортаж про любовні історії грецького єпископа на терені ЗСА, про які мав знати та їх покривати навіть митрополит православної грецької церкви в ЗСА Макаріос.

В обличчі навіть цих декілька прикладів, а вже в обличчі книжки Вудварда чи не може насунутися не одне прикре слово на тему журналістів?

Але показується, що мораль журналістів спадає щораз нижче не лише в ЗСА. Перебуваючи в Західній Европі, ми мали нагоду довідатися із достовірних джерел про застрашаючий для нас прояв корупції західньонімецьких журналістів на відтинку совєтсько-німецьких політичних стосунків. Показується, що за кожну статтю, прихильну для совєтського режиму можна зразу отримати добру заплату в німецьких марках, пересічно у висоті 1,000 марок. І, на жаль, дуже мало із журналістів від цієї можливости заробітку відмовляється, а ті, які не хочуть йти на вудку такої совєтської пропаганди, призначеної для читачів на Заході, мають сильний натиск від товаришів праці. І як тут говорити про почесне звання журналіста, який має писати правду і тим впливати на публічну опінію?

Ніде правди діти, загальне підсоння не впливає корисно на цю горстку українських вільних журналістів у західньому світі, що досі таки спільно трималися складеного кодексу етики в журналістичній праці. Останньо трапляються щораз частіше вилами із точок того кодексу, коли то читаємо у деякій досі поважній українській пресі публічне очорнювання наших громадян, закидування їм крадежі громадських грошей, совєтські симпатії чи співпрацю із нацистами у Другій світовій війні. Усі ці прояви, так характеристичної в українській психіці риски, вказувати пальцем „не я винен — а мій сусіда" — самі по собі нечесні. Коли наші журналісти поміщують такі оскарження на сторінках своєї преси, це тільки вода на млин наших ворогів, а нікому користи не дають.

Не слід нам брати собі прикладу із тих журналістів, які не приносять чести своїй професії, а таки тих, що їх загально всі шанують і які справді своїми статтями і думками мають вплив на світову опінію і на хід політики всього світу.

О—КА

Андрій Бук

ЕКОНОМІЧНИЙ ОГЛЯД

II.

Торговельний дефіцитовий баланс за липень зріс до 16.5 більйона дол. (в червні —15.7), через збільшений імпорт оливи (15 відс.), за три роки, а за другий квартал до 39 більйонів дол., через збільшений імпорт автомобілів з Кореї і Японії. Імпорт зріс 6 відс., а експорт зменшився. Дефіцит державного бюджету на цей рік передбачається на 173 більйони дол. Федеральні видатки за останніх шість років зросли з 600 більйонів дол. до одного трильйона дол., а приходи з 517 більйонів дол. до 900 більйонів дол. Найбільше зросли видатки на оборону з 158 більйонів дол. до 900 більйонів дол. Найбільше зросли видатки на оборону з 158 більйонів дол. до 280 більйонів дол. (23 відс.), а торговельний дефіцит зі 40 більйонів до 166 більйонів дол. — назріває проблема зменшення видатків на оборону, субсидій фермерам і „медікер".

Департамент летунства подає, що через збільшене число пасажирів цього року, дотепер на 23-ох летовищах було 400 мільйонів летів (16 відс. більше від попереднього року), які спричинили 15 аварій, сильно збільшилися спізнення і відкликання летів (70 відс.). Найбільше спізнень і відкликань летів ліній були на повітряних лініях „Юнайтед" і „Делта" в Чикаґо і Каліфорнії. (15 відс.). У Дітройті (летунська лінія Норт Вест лет 255) в летунській аварії з вини пільота згинуло 156 осіб — врятувалася лиш одна дитина-сирота. 2-го вересня ц.р. секретарка Департаменту транспорту Е. Долл зарядила 27-ом летунським лініям негайно збільшити число контролерів летунства, бо число випадків і спізнень від трьох років сильно зростає: у 1985 році — 390, 1986 р — 503, а цього року на 30 відс. більше від минулого року. Рівно ж всі летунські лінії мають щомісяця подавати число летів, причини спізнень, відкликань і небезпеки катастрофи, а сімох летунських ліній перестерегли, що будуть покарані за всякі спізнення і аварії, а пасажири будуть такі лінії бойкотувати і віддавати справу до суду. В липні було 6,000 зажалень і погроз від пасажирів. Останньо, через надмірне збільшення пасажирів вісім американських летунських ліній піднесли ціни на квитки, з чого Уряд невдоволений.

Ціни на фермерські продукти (за вийнятком ярини) впали на 2.3 відс. (попередніх шість місяців зростали), тепер є ще до того слабий врожай кукурудзи. Фермери переходять на плянтації ярин (найбільше в Каліфорнії) через вищі ціни та збільшують польові театри-кіна. Останньо Уряд враз із Конгресовою Комісією розробили нову 20-річну безвідсоткову систему для фермерів, на підставі якої її будуть сплачувати після п'яти років, щоби рятувати ліквідацію фарм. Дотепер допомоги фермерам коштують американських платників податку 26 мільйонів дол. річно (пересічно три доляри на особу). В 1930 роках 27 відс. американських громадян були затруднені на фармах, сьогодні 2.8 відс.

Біржа від п'яти років далі звишкує — це найдовший її ріст в історії Нюйоркської біржі і зросла за цей час трикратно 170 відс. — з 775 до 2,700 пунктів, що є доказом і барометром сильної економіки. Інвестори (в подавляючій більшості закордонні) за цей час зискали 1,3 трильйона дол., самі японці заробили 13 мільйонів дол. Цього року біржа вже зросла на 40 відс. і біржові експерти передбачають, що дальших три до п'ять років буде зростати, головно завдяки закордонним інвесторам, через яких також сильно зросла продаж державних і муніципальних бондів (14.5 відс.) З 14-ти держав світу, що найбільше активізуються в американській біржі від січня 1985 року по кінець липня ц.р. найбільше зискали в американських долярах інвестори з: Мехіко — 544 відс., Еспанія — 184 відс., Японія — 167 відс., Гон-Конг — 110 відс.; найменше Канада — 50 відс., ЗСА — 47 відс., Норвеґія — 44 відс. Останньо закордонні інвестори зменшили активність через високий торговельний дефіцитовий баланс. Доляр далі тратить на вартості, за липень 6 відс. до японської єни і японський міністер фінансів заявив, що Японський Банк не буде далі рятувати доляра перед спадом. Урядові фінансові чинники подають, що доляр може ще впасти на 5 - 10 відс., але вкоротці буде звишкувати через піднесену останньо дискантову стопу з 5.5 відс. до 6 відс. і заходить потреба піднести ще вище. Через низьку вартість доляра сильно збільшився ц.р. туристичний рух до ЗСА (найбільше з Японії і Великобританії). По кінець липня звиділо Америку 26 мільйонів туристів, що посилить економіку і допоможе торговельному дефіцитові.

У загальному економічний стан країни добрий. Індустрійна продукція і попит на американський продукт зростають через вищі ціни на закордонні речі, що збільшує експорт і затруднення. Вправді низький доляр не допомагає торговельному дефіцитному балянсові, але поправляється дефіцит державного бюджету. (21 відс.), не зважаючи на аферу „Іранґейт" і справу з „контрас", що їх роздували, та й ще сьогодні не... забувають засоби масової інформації, та й без уваги на ліберальний елемент, що баламутить американських громадян.

Ол. Зозуля

БЕЗ ГЛАСНОСТИ

П'ятдесят два роки тому, після розгрому сільського господарства і голодомору, безперспективна була селянська доля, оплакана покійниками і тими, що вимолили ласку на продовження життя. Як далі жити, що робити?

Тим часом кремлівські володарі обговорювали пропозиції Л. Каґановича про скликання Всесоюзного з'їзду колгоспників, щоб мобілізувати їх на відродження зруйнованого господарства. Для кожної области визначили кількість делеґатів (чоловіків, жінок, комсомольців) та зобов'язали пресу і радіо повсякденно висвітлювати змагання за високий урожай.

Як звичайно, делеґатів визначали райкоми партії. Найважче було знайти працездатних комсомольців. На щастя, в селі Старосіллі формально існувала комсомольська бриґада. За соціяльним станом найбільш на це надавалась Марія Сафронівна Демченко. Її й обрали делеґатом. Зразу ж забрали її до Києва, тиждень вишколювали; написали промову, яку вона вивчила напам'ять, бо її виступ було заплановано. А щоб настрій піднести — всіх одягнули, взули, підгодували. Делеґацію очолив нарком землеробства Паперний.

Приїхали. І от, Марія в Кремлі, сидить у президії серед членів уряду. І, коли й дали слово, вона зі запалом прочитала написане. Читала вона про те, як зразково ланка підготувалась до вирощування буряків. Їй гучно плескали.

Сталін поглянув на дівчину й мовив:

— За такої роботи і п'ятсот центнерів дати можна.

— Дам, товаришу Сталін.

Повернулася Марія в рідне село з патефоном, який їй подарувала „Крестьянськая газета". А селяни з докором: „П'ятсот центнерів! Ти при своєму розумі?" З семи членів троє покинули ланку. Приїхав секретар райкому Ляльченко, щоби рятувати ситуацію. Про Маріїні центнери газети розтрубіли на весь Совєтський Союз. Було створено з молоді загін по зборях попелю, гною, курячого послідy та одобрити Маріїну ділянку.

Дбайливо підготовили ріллю, посіяли відбірним насінням. Буряки зійшли рівними шнурочками. Дівчата шарували та співали (хтось і пісню склав):

А ми рано встанемо.
Буряки доглянемо —
Хто позаду не зівай!
Буряки рядочками.
Стеляться листочками.
Буде добрий урожай...

У райкомі партії від журналістів нема відбою. Секретар Ляльченко неохоче везе нас до Марії у „гості". Хата батьків Марії започатковує село. Юрбою заходимо в стареньку хатину. Стара жінка порається біля печі.

— Де Марія? — питає Ляльченко.

— А деж їй бути. На дурних буряках. Привезла з Москви якусь коробку (показує на патефон). А не сказала, що в старого нема чобіт, а в мене...

Поїхали ми на ділянку Марії. Сидить дівчина на рядках і заливається слізьми.

— Чого ти плачеш, Маріє?

— Подивітеся, як довгоносик жере буряки!...

Плакати було чого, бо ділянка розцяцькована чорними плямами. Тут же секретар наказав голові колгоспу обкопати ділянку канавкою та вивезти на поле курей, щоб визбирували кузку.

Тепер уже треба було доглядати буряки і курей. Тому побудували для дівчат польовий намет, де вони днювали й ночували. А щоб буряки росли створили загін водовозів, які щоранку освіжали ґрунт; проріхи дбайливо залатали росадою з чужих ділянок.

Буряки спасли. Аґроном Бондаренко зробив розрахунок: має бути сто тисяч коренів на гектарі, п'ятсот грамів корінь. Порахували й нестачу пересадили з інших ділянок. Таку процедуру застосували й до ділянки Марини Гнатенко, що змагалась з Марією.

Настав час копання буряків. На старт прибув Ляльченко, Бондаренко, професор буряковод та вдруге та ж юрба кореспондентів, що мали телеграфувати про наслідки цілелітньої боротьби.

Буряки копали обережно, щоби не лишилось жодного кореня в землі. На третій день копання закінчили. Зважили: п'ятсот двадцять три центнери з гектара в Марії! А ланка Марини — п'ятсот одинадцять.

Знову до Москви, в Кремль. Тепер уже не одна, із членами ланки, Мариною та Ляльченком і Боднаренком. Додому повернулись орденоносцями та цінними подарунками, і гучною славою. І пішов рости рух п'ятисотниць по всій країні.

Марію і Марину зразу ж забрали до Києва, зарахували студентами сільськогосподарського інституту, поселили в професорському корпусі та прикріпили до них асистентів для допомоги в науці.

На цьому можна б було поставити крапку. Та хтось з правдолюбів надіслав до ЦК партії, прокуратури й редакції газети „Комуніст" анонімну заяву, в якій говорилось, що Марія і Марина не зібрали по 500 центнерів буряків. Під час копання, їм кожної ночі підкидали десятки центнерів буряків з чужих ділянок. Шептуни рознесли цю новину по міських базарах. І пішло...

Спеціяльна комісія перевірила, факти про підкидиш ствердились. Фінал п'ятисотниць завершили слідчо-судові органи: секретаря райкому Ляльченка, аґронома Бонда й голову колгоспа виключили з партії, позбавили орденів та запроторили в невідоме.

Але дівчат лишили в спокої, щоб не розголошувати брехню. Вони сяк-так закінчили інститут. Марія отримала посаду аґронома в народному комісаріяті землеробства, а Марина стала працювати люборанткою дослідного інститута цукрової промисловости. А п'ятсотенський рух потихенько помер незавжди. Так закінчилась старосільська епопея.

Тепер Марія і Марина персональні пенсіонери, сидять вдома і няньчать внучат.

ОДВУ...

(Закінчення зі стор. 1)

д-ра В. Михайлова. Він говорив про його віддану працю не тільки для ОУН, ОДВУ, Визвольного Фронту і іших організацій, але теж на відтинку громадському і політичному.

Почесний член Володимир Різник говорив про основоположника ОДВУ інж. С. Куропася, почесного члена цієї організації. Він підкреслив у своїму слові цю велику відданість інженера справам громадським і політичним. Він сказав теж про віддану працю сеньйора для ОУН, ОДВУ, Українського Народного Союзу і інших організацій.

Цей вечір в пошану почесних членів ОДВУ закінчено побажаннями многих літ ювілятам.

В неділю, о год.11:30 рано о. парох Михайло Горошко відправив Службу Божу, під час якої співав церковний хор під керівництвом Василя Пізара. Опісля у великій залі оселі відбулося відзначення 30-ліття оселі і 30-ліття виховних таборів УЗХ бенкетом з відповідною програмою.

Ведучий програмою мгр Михайло Середович представив гостей за головним столом і попросив почесного члена ОДВУ В. Різника до слова, який згадав про ці всі труднощі у зв'язку із адмініструванням цієї господарської одиниці. Він згадав тих всіх членів-прихильників оселі, які безінтересовно віддавали свій час для вдержання її на протязі 30-ох років свого існування. Оселя мала велику втрату у зв'язку з пожаром, який знащив найкращий будинок оселі, однак ЦУ ОДВУ при допомзі членства зуміла частинно заступити цю втрату закупленням нової посілости, якою користується членство і українська громада. На думку, доповідача, 30-ліття існування оселі, вказує на те, що власник її, ОДВУ, виконує своє завдання, що йде на добро не тільки членства ОДВУ і братніх організацій, але теж української спільноти.

Потім були привіти від суспільно-громадських організацій, які відчитав ведучий програмою. Були теж усні привіти від головного касира УНС Уляни Дячук і від президентської ради для фізичної вправности і спорту, мгр Христини Ґелеткани́ч-Спайн, яка відчитала теж грамоту признання для УЗХ за його працю на відтинку виховання молоді.

Про виховні табори УЗХ і їх працю на протязі 30 років говорила виховна референтка Головної управи УЗХ В. Кавка. Вона згадала всіх комендантів табору, які виконували відповідальну працю, на користь молоді.

Молитвою, яку відмовив о. М. Горошко, закінчено відзначування цих корисних і важних в житті української громади організації.

УНСоюз...

(Закінчення зі стор. 1)

Доповідає Уляна Дячук, сидять (зліва): Андрій Кейбіда і Володимир Сохан.

На запит відповідає Володимир Сохан, сидять (зліва): Андрій Воробець, Генрі Флойд і Уляна Дячук.

Група учасників семінара.

Канцелярії відкрив д-р І. Флис, а першу доповідь виголосив В. Сохан, пояснюючи табелі нових кляс забезпечення, вкладок, межі сум забезпечення, коди нових грамот, нову книжку вкладку, мінімальні суми забезпечення тощо.

Про справи винагород для організаторів і секретарів, про дивіденди, мортґеджі і оподаткування вивінувальних грамот говорила У. Дячук, підкреслюючи, що винагороди за приєднання нових членів можуть бути вищі як досі, якщо організатор зуміє продати забезпечення на вищі суми.

Майже всі з усіх біля 30-ох Округ Ню Джерзі ставили доповідачам запити дуже фахового порядку. Деякі з них виявили зацікавлення набуттям ліцензій, тобто дозволів на продаж забезпечення. Д-р Флис пояснив, що такі особи можуть отримати відповідний вишкіл від продавця забезпечення УНСоюзу Миколи Бойка, який має диплом інструктора і може вишколювати бажаючих стати організаторами чи продавцями забезпечення УНСоюзу.

До посилення братської активности закликав під кінець семінара коoрдинатор братської діяльности Андрій Воробець. Також коротко говорив шеф Відділу продажу забезпечення Генрі Флойд.

На семінарі був присутній головний радний Андрій Кейбіда — він же секретар Відділу в Нюарку — якого головний предсідник запросив до головного стола.

У перерві Екзекутива гостила союзовців перекускою.

Цей семінар, багатий на матеріял і інформації про справи забезпечення, тривав чотири години включно з перервою на перекуску.

ПРОПУЩЕНО СЛОВО

У вістці про те, що Петра Тарнавського обрано „Союзовцем Року", яка появилася у ч. 189 з п'ятниці, 2-го жовтня ц.р., у першому параграфі пропущено слово „колишнього" голову місцевої Округи УНС. Як відомо, на місце довголітнього голови П. Тарнавського обрано тепер головою Округи Степана Гавриша. — Ред.

Москва...

Закінчення зі стор. 2.

1,200 метрів. На кожному поверсі вісімсот кімнат і на кожних сто кімнат сидить „етажерка".

Большевики нищать усі мови поневолених народів, свою включно. Російська мова на „поверх" має французьке слово „етаж". Досі, коли мова була нормальною, „етажерка" значила меблі. А „етажерка" для людини — це вже винахід совєтський. Це жінка, — постійна 24-годинна контроля над гістьми в готелі, це — „старший брат" у спідниці, агент КҐБ.

Робота „етажерки" полягає на виміні ключа кімнати на внутрішній готелевий паспорт і навпаки. „Етажерка" на поверсі має стіл, крісло, на столі два телефони і телевізія.

Готель „Росія" у Москві має 400 таких „етажерок". У СССР офіційно немає безробітних, тому згідно з конституцією там існує величезна кількість непотрібних праць. На таких працях людина не має що робити, дістає мізерну платню, деморалізується і починає красти.

Тепер у СССР можна закладати малі однородинні підприємства, але без найменшої праці. Конституція СССР ґарантує кожному громадянанові працю, але одночасно є мільйони безробітних, для яких держава не має праці. А признання безробіття мусіло б привести до зміни конституції, або до банкрутства ідеології.

Що тоді може зробити партія та уряд? Цим питанням цікавляться і мучаться всі в СССР. Дозвіл на відкриття приватних підприємств може зменшити безробіття. Цим способом користуються капіталістичні країни в боротьбі з безробіттям.

Що зробить в такому становищі партія? — Це не цікавить всіх в СССР. Люди думають, що доброю розв'язкою трудного становища буде переселення (примусове) людей за Урал і до Азії та на Сибір, звідки втікає навіть корінне населення із-за неможливих побутових умов.

Є й інший вихід — позбавити Ґорбачова влади і все залишити по-старому, а воно й так є по-старому. Оба рішення дадуть ще більший тиск на населення. У СССР панує песимізм і страх перед завтрішнім днем. Люди, якщо взяти до уваги стандарти Заходу, заробляють мало, а хочуть добре жити.

Гід (ґайд) Інтуриста з університетською освітою заробляє місячно 150 карбованців, шофер далекобіжного автобуса — 300 карбованців, кельнер в готелі — 120 карбованців. Підставова їжа дешева. В Москві скромний обід коштує 1 карбованець, але чарка горілки до нього — три карбованці. Хутряна чоловіча шапка — 150 карбованців. Сукня — біля 15 карбованців. За помешкання громадянин платить 3 відс. заробітної платні, яке воно — інша справа.

На вулицях Москви кожен другий мужчина має хутряну шапку, щодруга жінка у хутрі (!).

Як можуть люди купувати дорогі речі при малій платні? Ощаджують кілька місяців. І тут починається дещо несамовите. У Москві „на кожному кроці" багато позолочених церков, які залишились з царських часів. Очевидно наівному туристові зі Заходу не приходить у голову мета цієї совєтської столиці „показухи" — бачите, у нас воля релігії і то напередодні тисячоліття.

Середмістя Москви — це квартали, побудовані зараз після жовтневої революції. Будинки більш як погані. Вулиці широкі 100 - 200 метрів. Крамниць не видно, але вони є на поверхах. Реклями в понятті Заходу — також нема. Натомість багато політичних гасел і портретів вождів. Багато кін. В передмісті Коломєнскоє є музей старих дерев'яних будинків, характеристичних для різних частин СССР. Такий саме український музей є біля Львова і Полтави.

Туриста з Лондону дуже вразила „струнка" церква, майже готичного стилю (!). Ціла сніжно біла. За дозволом ґіда Інтуриста турист входить до церкви. В середині вражає „могутність співу хору і кількасот (!) людей. Церква так наповнена людьми, що досередини неможливо увійти. Перед мавзолеєм Леніна довга мовчазна черга.

Перед читачем „дві" Москви — перша правлячої номенклятури, яка живе безтурботно і більш заможно, як царська буржуазія, друга — бачена очима наївного туриста зі Заходу, який совєтську „показуху" вважає дійсністю.

Українські туристи, буває також заглядають у Москву і невідомо, що там шукають у центрі нелюдської системи поневолення світу та захоплюються совєтським „метро" — підземною залізницею і не завжди знають, що оте „метро" будували політичні в'язні.

В МАНІЛІ ПОШИРИЛИСЬ поголоски, що принаймні деяка частина співробітників американської амбасади симпатизувала, а може навіть допомагала полковникові Ґріґоріо Гонасанові перевести переворот, усунути теперішнього президента Коразон Акіно і на її місце поставити людину, яка твердо виступила б проти комуністичних партизанів і комуністичнив впливів в тій країні. Ходили навіть чутки, що амбасада ЗСА видала візу для полк. Гонасана, але коли чутки почали викликати антиамериканські голоси у Філіппінах, амбасадор ЗСА Ніколас Плетт, заперечив причетність американської амбасади до справи перевороту і на всякий випадок, мабуть, з пропаґандивною ціллю, відкликав видачу візи для збунтованого полковника. Справа замішаности однак не втихає в Манілі, де поширюються чутки, що Сі-Ай-Ей у якійсь формі було замішане у справу виступу проти Акіно, щоб в такий спосіб змусити її зайняти гостре антикомуністичне становище і дати зелене світло для армії для розвинення широкої офензиви проти комуністичних партизанів.

КАЛІФОРНІЯ БУДЕ першим стейтом в ЗСА, який дозволить на випробування ліків проти хвороби АІДС, а згодом й на вживання їх без згоди Федерального уряду, згідно зі законом, що його підписав губернатор Джордж Дукмеджіан. Цей крок зроблено посеред гострої критики на адресу Федеральної Аґенції Ліків, якої речники відмовились від коментувань.

КЛЮЧОВІ ЧЛЕНИ КОНҐРЕСУ заявили, що погодилися не оспорювати запропоновану підвишку у місячних преміях програми Медікер, яку запропонував Уряд президента Роналда Реґена. Ця підвишка з 17.90 до 24.80 дол. мала б увійти в життя з 1-им січня 1988 року.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
Невіджалуваної ТЕТИ

бл. п.

МАРІЇ з УТРИСКІВ МЕЛЬНИК

будуть відправлені

ПОМИНАЛЬНІ БОГОСЛУЖЕННЯ

в таких церквах:

Чесного Хреста, Astoria, N.Y., **5-го жовтня 1987 року, о год. 7-ій ранку;**

св. Івана Хрестителя, Lorain, Ohio, **5-го жовтня 1987 р., о год. 9-ій ранку;**

св. Отця Миколая, Philadephia, Pa., **5-го жовтня, о год. 7:30 ранку;**

св. Івана Хрестителя, Newark, N.J., **6-го жовтня, о год. 7:45 ранку.**

Просимо Рідних, Приятелів та Знайомих про молитви за спокій душі Покійної.

РОДИНА

У глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що з Волі Всевишнього дня 30-го вересня 1987 р. по довгій, тяжкій недузі відійшла у Вічність
наша Дорога
БРАТОВА І ТЕТА

бл. п.

ЯРОСЛАВА з ЛИСКІВ ЛІСОВЕЦЬ

проживши 80 років.

ПАНАХИДА в п'ятницю, 2-го жовтня 1987 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН в суботу, 3-го жовтня 1987 р. в год. 9:30 ранком з церкви св. Юра в Ню Йорку, а опісля на український православний цвинтар св. Адрія Первозванного в С. Бавнд Брук, Н. Дж.

Горем прибиті:

ОЛЕНА ЛИСКО — братова
сестрінки і братанки —
ОЛЕНА ГЕНТІШ-БРЕХУН з чоловіком РОМАНОМ
ЮРІЙ СТРУТИНСЬКИЙ з дружиною НАТАЛКОЮ та синами ІГОРЕМ, ОРЕСТОМ І ПЕТРОМ
СВІТЛЯНА НЕДІЛЬСЬКА з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ та синами АНДРІЄМ І БОГДАНОМ з невісткою АННОЮ
ВОЛОДАР ЛИСКО з дружиною МАРТОЮ та дітьми ДОРІЯНОМ І ГАНДЗЕЮ
РОМАН ГЕНТІШ з дружиною ХРИЗАНТОЮ та дітьми ЛЕСЕЮ, ДАНИЛКОМ І КСЕНЕЮ
Ближча та дальша Родина в Америці, Канаді та на рідних землях

ПАСТОР ПАТ РОБЕРТСОН, який в четвер, 1-го жовтня ц.р., офіційно проголосив свою кандидатуру на президента ЗСА, зрезигнував з священства у Південній Баптистській Церкві, як також із провідника радіопрограми, яку він провадив впродовж 27-ох років. Свої потягнення умотивував тим, що не хоче, щоб пов'язувати його кандидатуру із релігійною діяльністю.

ВІДБУВСЯ З'ЇЗД ЖИТЕЛІВ ПЕРЕМИШЛЯ

Немов птахи з далеких сторін, позліталися учасники й гості на з'їзд колишніх жителів Перемишля і околиці. Прибули вони з різних країн — зі ЗСА, Канади, Франції, Німеччини, Італії й Австралії. Від тих, які не могли приїхати на з'їзд, наспіли численні привіти, а саме зі Львова, Перемишля, Відня, Швеції, Англії, а також з Канади і ЗСА.

П'ятий з черги з'їзд жителів Перемишля відбувся вперше на терені Канади 29-го і 30-го серпня ц.р. в залях Інституту св. Володимира в Торонто при участи 217 осіб. Відкриття його довершив господар з'їзду інж. Олександер Клюфас, який справно й вміло провадив нарадами. Серед присутніх були три священики-перемишляки: о. Теофіль Гурко, о. митрат д-р Іван Біланич і о. Стефан Ґаук та голова землячтва „Перемищина" з Нюарку ред. Василь Качмар з дружиною. Від голови комітету для підготови цього з'їзду, Стефана Романця, який був хворий, наспів привіт.

Вже при реєстрації можна було зауважити хвилювання в очах учасників, які поглядом шукали або з радістю пізнавали й обнімались зі своїми давніми приятелями чи товаришами зі шкільної лавки.

Відчувалась якась рідна, перемиська атмосфера. Мабуть причинилася до цього дбайлива й настроєва декорація бенкетової залі (Стефа Микитка-Буцик) та розміщені знімки у залі нарад (Ірена Яріш, Олег Іванусів і ін.). Здавалось, що ми всі знову там, над срібнолентним Сяном, забули за дійсність і проминулі роки та втішаємося зустріччю тих самих знайомих, що колись — 40 чи 50 років тому — зустрічали на вулицях нашого княжого городу Перемишля!

Після молитви і вшанування пам'яті тих, які вже відійшли у вічність, відчитано привіти, очевидно не всі, бо було їх дуже багато, але сказано, від яких осіб. Привіти були різні: одні коротенькі, інші трохи довші, однак усі мали одну спільну прикмету— їх автори переказують нам щиру любов до перемиської землі, на якій вони виросли, та глибоке бажання на кращу долю й волю для неї.

Ось що пише інж. Мирослав Прокоп з Ню Йорку:

„Дорогі Земляки! Не маючи змоги прибути на наш земляцький з'їзд, я прошу Вас прийняти мої найщиріші вітання у цей величний святковий день. Я певен, що сьогодні більше як колинебудь ми всі повертаємося думками до нашого княжого города і землі, де ми виростали, де ми формували наше національне обличчя і де почали усвідомлювати велику історичну спадщину нашої батьківщини, якої переємниками доля судила нам бути. Я також переконаний, що ті духові вузли єдности з перемиською землею глибоко залягли у нашу свідомість та що ми їх зберегли незалежно від буревоїв і хвиль, які розкинули нас по далеких континентах. Я свідомий того, що сьогодні всі ми з'єднані не тільки у споминах про наш історичний город, про нашу молодість у ньому, але також в думках про теперішній Перемишль, про життя й турботи наших братів і сестер всієї перемиської землі.

А в тім, від нас в першу чергу їм належиться наш сердечний привіт і признання за їхню віру й витривалість в обороні своєї церкви і свого народу, за їхню боротьбу, яку вони вели і ведуть в дуже важких умовинах.

Наші земляки в польській державі домагаються законних прав національної меншости, вони вимагають повних прав для Української Католицької Церкви в Польщі з приверненим владичим престолом у Перемишлі, за свободу віри взагалі, вони борються за право бути українцями, а ті, кого насильно викинули з Лемківщини і Посяння, домагаються права поселитися на своїх прадідівських землях. Ми, які вийшли з тих земель, зобов'язані дати їм нашу моральну, політичну і матеріяльну допомогу, всіми силами мобілізувати публічну опінію світу для справедливих вимог наших земляків. Хай і наш з'їзд буде висловом цієї нашої готовости помогти рідному братові. Бажаю радісних і корисних нарад і залучую чек на сто американських долярів на допомогову акцію землячтва Перемищина".

Доповіді й спомини виголосили: д-р Богдан Вітошинський з Парижу, Галина Сенишин з Монтреалю, ред. Василь Качмар з Нюарку, Ірина Рейнер-Михайлишин з Філядельфії і Ярослав Стех (про теперішній Перемишль). Всі вони були незвичайно цікаві й інформативні, а ще й цінні тим, що не були довгі (15-20 хвилин).

Виступ Я. Стеха і інших недавно прибулих перемишлян дав почин і базу оживленій дискусії. Він заторкнув проблеми наших земляків у теперішньому Перемишлі. Гідним подиву є те, що не зважаючи на тиск й переслідування зі сторони польської влади, вони підкреслюють свою ідентичність, задержують свої обряди і традиції. Українська молодь, ідучи слідами батьків, активно бере участь в культурно-освітньому житті Перемишля. Але Народний Дім, де вони сходяться, можуть скоро замкнути, як непридатний для безпечного вжитку — дах затікає, старі понищені електричні і водопроводи не функціонують і т.п.

На палкий заклик Ярослава Дужого з Дітройту переведено збірку, у якій майже всі ґойно і щедро відгукнулись.

Пригадую знімку з Перемишля, яку показувала мені пані Качмар при обіді: велика група дітей до першого св. Причастя. Дівчатка в білих суконках, на яких кожна мала долиною делікатну вишивку. Хлопці у темних костюмах і вишивані краваточки або метелики.

Отець посередині дітей, також у вишиваному фелоні. Група стоїть на сходах здавалось би церкви... Але ні, на боці видніє таблиця: „Польскі косцюл ґарнізонови". Чи не заплаче українське серце, що ті діти мусять учащати на Служби Божі, на які винаймають місце у польському костьолі? А тут стільки наших церков стоїть позамиканих!

Вечором о 6-ій годині перемишляки засіли до святкової вечері. Погідний настрій і відпруження після нарад прийшли в парі зі смачними стравами від „кейтерінг" Роми Ганківської. І знов виступають у розваговій частині „самі свої" — перемишляки: Маркіяна Дубляниця-Гузар, Василь Саковський, Євген Швед, Роман Тимчук, Любомир Калинич. Пані Маркіяна полонила слухачів чудово виконаною піснею „Перемиський вальс", слова і музика д-ра Олега Волянського, перемишляка, під час, коли спів Любка Калинича при звуках гітари переніс усіх думками до Перемишля у дні нашої молодости, коли він, молодим юнаком, так само виступав у гурті приятелів. Також дуже приємною була точка, завсім не плянована й несподівана: зійшлися два колеги з перемиської шкільної лавки — Василь Саковський і Юрій Кишакевич. Колись, на гімназійній імпрезі, вони оба, як надійні солісти, співали дует. І ось сьогодні, на цій зустрічі вони знов разом заспівали цей сам дует.

У неділю рано святомиколаївська церква заповнилась учасниками з'їзду. Службу Божу відправляли наші отці-перемишляки і співав хор, нашвидко скомплектований з давніх перемиських хористів. Опісля зроблено спільну знімку на тлі будинку Інституту.

Після спільного обіду почалася пополуднева й кінцева сесія. Отець д-р Митрат Біланич відмовив молитву до Матері Божої, якої мандрівна ікона була виставлена на Службі Божій, віддаючи з'їзд під Її опіку й молитви.

Зачитано проєкт резолюцій, який прийнято з незначними поправками. Пороблено важливі рішення. Опісля продовжувалась вчорашня цікава дискусія, переплітана внесками й пропозиціями до актуальних проблем. З кінцевим словом виступив голова землячтва, ред. Василь Качмар, після чого відспіванням національного гимну з'їзд Перемищини – 1987 закрито.

З'їзд цей був вдалий і корисний. Ініціятори з полегшою на душі прощалися з учасниками, яких слова признання і вдоволення з зустрічі були найкращою для них винагородою за всю пов'язану з ним працю.

І. Кушпета

У Філядельфії заплянована мистецька виставка

Після довгого літнього відпочинку Український Освітньо-Культурний Центр у Філядельфії закипів життям. Школи почали навчання, організації — свою діяльність. 43-ій Відділ СУА (Союзу Українок Америки), починає свій діловий рік влаштуванням виставки наших трьох мистців: скульпторів Петра Капшученка і Наталії Кормелюк та малярки Тереси Марків. Виставку відкриє голова Відділу Анна Максимович в п'ятницю, 9-го жовтня, о год. 7:30 вечора в Червоній залі УОКЦентру. Прогаму вестиме імпрезова референтка Людмила Чайківська. Виставку можна буде відвідувати ще впродовж двох наступних днів, 10-го і 11-го жовтня 1987 року.

Відомий в Америці скульптор Петро Капшученко не любить про себе ані писати, ані говорити. За нього говорять його твори. Він відомий і як скульптор мініятюр, і як майстер великих форм. Ось що недавно посвячено його один проєкт монументального пам'ятника із постаттю св. Княгині Ольги, величини 8 футів, який він виконував. В розмові з нашою імпрезовою референткою Л. Чайківською мистець виявив, що його мініятюри, це якби вправи або підготовка до великих скульптур, і що монументальні праці не є великою проблемою для мистців, які ознайомлені з архітектурою, перспективою і пропорційністю форм. Мистець П. Капшученко не мусить мати моделя, щоб творити, але мусить мати мистецьку уяву. Мистець Капшученко створив недавно ще одну скульптуру величиною 8 футів у бронзі для пам'ятника за його архітектурним проєктом, разом 18 футів висоти, в пам'ять Митрополита Василя Липківського. Цей пам'ятник буде відкритий у жовтні ц.р. в Бавнд Бруку.

Наталія Кормелюк, мисткиня-скульптор, відома як майстер Студійного Осередку Української Спадщини при Менор Джуніор коледжі у Філядельфії. Вона — майстер керамічно-гончарських виробів. Наталія Кормелюк народилася в Німеччині, студіювала в Ню Йорку, де одержала ступінь бакалявра з історії і педагогіки. П'ять років вона навчала в середній школі в Ню Йорку. В 1973 році вступила в університет Антіох у Вашінґтоні, який закінчила ступенем маґістра мистецтва. Мисткиня-педагог викладає в середніх школах кераміку і скульптуру і є директором мистецької студії. Провадить вона також вечірні курси кераміки для дорослих. Крім професійної праці, слід згадати громадську діяльність Наталії Кормелюк. Була вона довголітньою виховницею молоді Спілки Української Молоді і командантною літніх таборів СУМ, учителькою світлички СУА і учителькою англомовних кляс при Рідній Школі.

Мисткиня мала кілька власних мистецьких виставок у Вашінґтоні, Філядельфії та Ню Йорку і брала участь у групових показах, виробів в Арлінґтоні, Йонкерсі і Гаррісбурґу; експонувала вона свої праці теж у різних ґалеріях, де за свої твори діставала нагороди й відзначення. Її вироби можна було бачити, на конвенціях, фестивалях, а зокрема кожного року в Менор коледжі. У зв'язку з 1000-річчям Хрищення України, вона влаштує українську кімнату при університиті в Піттсбурзі. Експонати Наталії Кормелюк репрезентують стилі областей: Волинської, Вінницької, Полтавської та Івано-Франківської. Свої гончарські вироби мисткиня виготовляє з бронзової та жовтої кам'яної маси. На увагу заслуговує її оригінальна скульптура „В чорнобильській пастці", присвячена пам'яті жертв Чорнобиля.

Тереса Марків, не зважаючи на свій молодий вік, має за собою вже ряд успішних виставок. Її картини — це акварелі й олії, а улюблена тема — квіти. Тереса народилась у Монтреалі, Канада, а тепер живе в Міллвіллі, Ню Джерзі, де вже 8-літньою дівчинкою вступила до мистецької студії „Барн", яку закінчила і в ній досі працює. Скінчавши з відзначенням середню школу, студіювала мисткиня модерну українську історію в Гарварді, а в 1979 році здобула ступінь бакалявра в університеті в Монтреалі. Вона також студіювала фотографію і рисункові фільми.

Тереса Марків брала участь у різних збірних виставках в стейті Ню Джерзі й у Монтреалі, також експонувалася у виставках молодих українських талантів. Із самостійною виставкою виступила вперше в 1984 році в Менор Джуніор коледжі у Філядельфії, відтак у Міллвіллі, Вашінґтоні і в Ню Йорку, в ґалерії ОУМА, Об'єднання Мистців Українців в Америці, де виставила 45 експонатів, з яких першого дня виставки було продано 16 картин.

Тереса Марків працює також в комерційному мистецтві, наприклад, — у різних фірмах оголошень, в проєктуванні графічних взорів. Це її праця зарібкова. Але всі вільні хвилини переводить вона на малюванні пейзажів, овочів і квітів, що дають насолоду глядачам, а їй виповняють життя.

Після привітання названих мистців і офіційного відкриття виставки їх творів, буде зустріч із ними та знайомими при буфеті. Союзянки щиро запрошують українське громадянство взяти участь у цій виставці, щоб ушанувати наших мистців і провести вечір у милій і творчій атмосфері.

Ірина Райнер

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЮЛІЯН СТРУТИНСЬКИЙ, член УНС Відд. 321-го ім. свв. Петра і Павла у Феніксвіллі, Па., помер 19-го травня 1987 року на 100-му році життя. Нар. 1-го травня 1887 року в Україні. Членом УНС став 1939 року. Залишив у смутку трьох синів — Івана, Юрія і Роберта; дві дочки — Гелен (Чарлс) Труп, Мері (Йосиф) Равус; 11 внуків і 11 правнуків. Похорон відбувся на цвинтарі свв. Петра і Павла у Феніксвіллі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Дмитро Цюк, секр.

ТЕКЛЯ СКОРУПА, член УНС Відд. 175-го ім. св. Миколая в Дітройті, Миш., померла 12-го серпня 1987 року на 84-му році життя. Нар. 1903 року в селі Слобода Золота, Бережани, Зах. Україна. Членом УНС стала 1966 року. Залишила у смутку сина Мирона, невістку Софію і внуків: Тараса, Мирона мол., Стефана і Наталю та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 15-го серпня 1987 року на цвинтарі „Воскресення" в Мт. Клеменс, Миш.

Вічна Їй Пам'ять!

Ярослав Базюк, секр.

ЮЛІЯ ХОПТОВА, член УНС Відд. 122-го ім. Тараса Шевченка в Таантон, Масс., померла 28-го липня 1987 року на 89-му році життя. Нар. 27-го березня 1898 року в селі Баворів повіт Тернопіль, Україна. Членом УНС стала 1931 року. Залишила у смутку мужа Лева, доньок Анну і Флоренс Бровн; сестру Флоренс; 8 внуків, 10 правнуків і одного пра-правнука. Похорон відбувся на цвинтарі Св. Стефана в Аттлборо, Масс.

Вічна Їй Пам'ять!

Михайло Попович, секр.

МАРІЯ ҐУЛЕВИЧ, член УНС Відд. 451-го ім. Т. Шевченка в Ґримбсі, Онт., Канада, померла 24-го червня, 1987 року на 86-му році иття. Нар. 1901 року в селі Підгайці, повіт Тернопіль, Зах. Україна. Членом УНС стала 1964 року. Залишила у смутку дочку Клавдію Шкляр з мужем Романом; Марію Берник з мужем Михайлом і Дарію Мельник з мужем Денисом; 13 внуків і 2-ох правнуків. Похорон відбувся 26-го червня 1987 року на цвинтарі Квін Лови в Ґрімсбі, Онт. Канада.

Вічна Їй Пам'ять!

Є. Ю. Омельченко, секр.

ВАСИЛЬ РОЗДОЛЬСЬКИЙ, член УНС Відд. 427-го ім. Івана Франака в Ст. Катаринс, Онт., помер 3-го липня 1987 року на 68-му році життя. Нар. 1920 року в Краснім, Зах. Україна. Членом УНС став 1970 року. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Богданну, одного внука, сестру та ближчу і дальшу родину в Канаді і на Україні. Похорон відбувся 7-го липня 1987 року на цвинтарі Вікторія Ловн в Ст. Катаринс, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!

Петро Дяків, секр.